

Arrest

nr. 223 459 van 1 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 november 2015, verklaart er zich op 3 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 22 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Shamatay in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. U bent een Pasjtoen van etnische origine en u bent een aanhanger van de soennitische geloofsleer.

Uw vader begon een drietal jaar geleden te werken als commandant voor de lokale politie, de arbaki. Twee tot tweeënhalf jaar geleden begon de taliban uw vader omwille van zijn werkzaamheden voor de arbaki te bedreigen. Hij kreeg op twee maand tijd twee dreigbrieven waarin geëist werd dat hij met zijn werk voor de politie zou stoppen. In één van de brieven werd ook u bij naam genoemd en van spionage beschuldigd.

Toen u op een dag uw koeien liet grazen, werd u door de taliban meegenomen. Ze hielden u drie dagen vasten en verwondden u met een mes. Hierna zetten ze u bij uw ouders thuis af. Na een kort verblijf in het ziekenhuis besliste uw vader dat hij met zijn gezin het land moest ontvluchten.

In de zomer van 1394 (2015 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u samen met uw vader, stiefmoeder, uw zus en uw halfbroer uw vaderland.

In Bulgarije raakte u de rest van uw familie kwijt in de chaos die volgde toen de plaats waar jullie verbleven door de politie of door andere mensen werd bestormd. U hebt sindsdien niets meer van of over uw familie vernomen. U reisde alleen verder.

U kwam in België aan op 25 november 2015 en u diende een asielaanvraag in op 3 december 2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara; de kopie van de taskara van uw vader; een certificaat op naam van uw vader; twee dreigbrieven van de taliban; twee enveloppen. Uw voogd legde ook drie attesten, dd. 21.06.2016, 21.03.2017 en 13.11.2017, neer die opgemaakt werden door de centrumdirecteur van het CARDA-centrum in Bierset en waaruit blijkt dat u van 28 april 2016 tot 13 juli 2016 en van 31 juli 2017 tot 13 oktober 2017 in het centrum verbleef en sindsdien ambulant wordt opgevolgd. Tevens legde hij een schrijven dd. 23.03.2017 van de onderdirectrice van Ecole de Beauvoir neer, waarin zij schrijft dat u analfabeet bent. Ook liet zij een verklaring inzake uw psychologische opvolging neerleggen van C.B., een verpleegster in het Rode Kruiscentrum waar u op heden verblijft.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op waar u voor uw komst naar België verbleven hebt en waar uw familie momenteel verblijft.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over uw familie. U stelde dat u in Bulgarije van uw familie gescheiden raakte en dat u vervolgens niets meer van of over hen hebt vernomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 3 en 7 en zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 7). U stelde dat u geen telefoonnummer hebt waarop u uw ouders kunt bereiken (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 3 en 7). Nochtans was de GSM van uw moeder in uw bezit toen u uw familie kwijtraakte en contacteerde u, nadat u in België was aangekomen, via deze telefoon N.M., een vriend van uw vader die in Afghanistan woont (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Deze vriend stuurde u de documenten die uw vader voor jullie vertrek bij hem had achtergelaten om ze later, bij jullie aankomst in Europa, naar hem op te sturen (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Gelet op het feit dat uw vader van plan was om zelf contact op te nemen met N.M. en zo zijn documenten te verkrijgen is het vreemd dat u in het kader van uw eerste interview voor het CGVS verklaarde dat u sinds het verkrijgen van uw documenten geen contact meer hebt opgenomen met N.M. om te vragen of hij al iets van uw familie heeft vernomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u via deze persoon nieuws over uw familie zou trachten te vernemen, zelfs als contact met hem u zoals u aangeeft verdrietig zou maken (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7).

Toen u ruim een half jaar later nogmaals werd gevraagd of u inmiddels nog contact hebt gehad met N.M., stelde u dat u met hem geen contact meer had gehad omdat zijn nummer in uw telefoon zat die inmiddels kapot is gegaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.201, p. 8). Ermee geconfronteerd dat zijn nummer op de envelop staat die u in het kader van uw vorige interview had getoond, liet kopiëren en vervolgens mee terug naar huis nam, stelde u dat u niet kunt lezen (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 8). Nochtans had u zelf tijdens uw eerste interview nog verklaard dat u het nummer van N.M. had op de envelop (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Het feit dat u dergelijke tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het contact tussen u en N.M., volgens uw eigen verklaringen de enige link tussen u en uw vermiste ouders, doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen met betrekking tot het lot van uw familie.

Daarenboven wist u tijdens uw eerste interview voor het CGVS niet waar deze N.M. precies woont in Laghman (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). In het kader van uw tweede interview voor het CGVS kon u zich blijkbaar wel te herinneren dat deze man in Qarghayi woont, omdat dit zo in de papieren zou vermeld staan volgens mensen in uw centrum (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 9). Nochtans stelde u dat hij een dichte vriend was van uw vader en dat ze als broers voor elkaar waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Het is dan ook vreemd dat u zelf niet met zekerheid zou weten waar deze man, met wie u in België zelf contact hebt opgenomen en die u vanuit Afghanistan post bezorgde, verblijft. Bovendien wordt opgemerkt dat de afzender van de envelop waarmee uw documenten hier in België bereikten, N.M., een adres in Kaboel bleek te hebben opgegeven.

Ook wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat de plannen van uw familie bij jullie vertrek uit Afghanistan zouden geweest zijn. Zo stelde u voor de DVZ dat u en uw ouders het plan hadden opgevat om naar Engeland te gaan (zie verklaring DVZ dd. 13.05.2016, punt 27). Voor het CGVS verklaarde u echter niet te weten waar uw ouders naartoe wilden gaan en stelde u dat ze misschien naar Frankrijk, België of elders wilden gaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 3).

De vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegt over contacten met uw familie en uw pogingen om deze te herstellen, dat u over slechts weinig informatie beschikt over de man die uw vader dermate vertrouwde om hem alle documenten toe te vertrouwen, dat deze vertrouwenspersoon blijkbaar banden heeft met de Afghaanse hoofdstad Kaboel en dat u geen idee heeft over de plannen van uw familie bij jullie vertrek uit Afghanistan ondergraft de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de manier waarop u uw familie zou zijn kwijtgeraakt en wordt besloten dat u niet bereid bent om de Belgische asielinstanties een zicht te bieden op waar uw familie verblijft en met welke Afghaanse regio zij banden heeft.

Bovendien hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u en uw familie tot uw beweerde vertrek omstreeks de zomer van 1394 (2015 volgens de Gregoriaanse kalender) in Shamatay hebben gewoond. Hoewel u een uitgebreide kennis van de lokale geografie van deze regio aan de dag legt en u ook op de hoogte bent van incidenten die zich langer geleden voordeden in uw regio, blijkt uit uw kennis over wat er zich recenter in uw regio afspeelde dat u daar de laatste jaren niet meer hebt verbleven. Zo stelde u dat de mensen van uw dorp tijdens de recente presidentiële verkiezingen niet in het kiesbureau in uw dorp gingen stemmen maar naar het districtscentrum gingen om te stemmen (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 15). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in de moskee van uw dorp tijdens de presidentiële verkiezingen van 2014 vier kiesbureaus open waren en dat in elk van die bureaus ruim 500 mensen een stem uitbrachten. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u zou stellen dat er niet werd gestemd in uw dorp. Bovendien is het treffend dat u niet weet wie ten tijde van uw vertrek uit uw dorp de burgemeester was van Mehtarlam, de stad die de hoofdplaats is van uw district en de volledige provincie Laghman is en die op een vijftal kilometer van Shamatay ligt. Het feit dat u dit niet weet is des te vreemder aangezien uit de verdere verloop van het interview blijkt dat u wel de namen kent van andere prominenten uit uw regio (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 14).

Daarenboven is het vreemd dat u verklaarde dat verschillende jongens uit uw dorp werden meegenomen door de taliban, maar dat u geen enkele naam van een dergelijke jongen kunt geven (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 5 en zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 13). Ook is het vreemd dat u zich niets kunt herinneren over een grote aardbeving in uw regio (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 10-11). Gevraagd naar aardbevingen in uw regio antwoordde u vaagweg dat er in Afghanistan veel aardbevingen gebeuren (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 10). Verder gevraagd of er zich in uw regio dan ook voordeden, beaamde u dit. Gevraagd of u dan iets kunt vertellen over aardbevingen in uw regio, stelde u echter dat u daar niets over kon zeggen (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 11). Nochtans deed er zich in 2013, twee jaar voor uw vertrek uit uw regio, een zware aardbeving van 5.7 op de schaal van Richter voor in uw regio, waarvan het epicentrum zich op een tiental kilometer van de stad Mehtarlam bevond.

Deze aardbeving veroorzaakte in Afghanistan veel schade en werd zelfs tot in Pakistan en India gevoeld (zie verklaring DVZ dd. 13.05.2016, punt 32). Er mag dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich deze aardbeving kunt herinneren en dat u ook iets kunt vertellen over hoe u deze aardbeving beleefde.

Uit al het bovenstaande dient te worden afgeleid dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op waar u en uw familie voor uw komst naar België verbleven en op waar uw familie zich momenteel ophoudt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verblijfplaats voor uw komst naar België kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Shamatay heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovendien zijn de verklaringen die u aflegde over de problemen van u en uw vader met de taliban tegenstrijdig met de documenten die u neerlegt om deze problemen te bewijzen. Zo stelde u dat de eerste dreigbrief van de taliban aan uw vader was geadresseerd en dat de tweede ook voor u bestemd was (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 8). Uit de vertaling van de dreigbrieven blijkt echter dat net het omgekeerde het geval is: de oudste dreigbrief (dd. 21 rajab 1436 of 10 mei 2015 volgens de Gregoriaanse kalender) is aan jullie beiden gericht en de recentste dreigbrief (dd. 26 shaban 1436 of 14 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender) vermeldt enkel uw vader (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 11 en 12). In verband met de chronologie van de gebeurtenissen die tot jullie vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid, wordt bovendien opgemerkt dat het vreemd is dat u naar het einde van het interview, toen u geconfronteerd werd met bovenstaande tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de dreigbrieven, stelde ook niet meer zeker te zijn of u voor dan wel na de ontvangst van de dreigbrieven werd ontvoerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 16).

In verband met de attesten van het CARDA-opvangcentrum in Bierset, wordt opgemerkt dat uit deze attesten niets kan worden afgeleid met betrekking tot uw actuele psychologische gezondheidstoestand. Uit deze attesten blijkt immers enkel dat u van 28 april tot 17 juli 2016 en van 31 juli 2017 tot 13 oktober 2017 in het CARDACentrum, een centrum voor asielzoekers met mentale problemen, verbleef en dat u daar sindsdien ambulante wordt opgevolgd. Er wordt niet in vermeld aan welke mentale of psychologische problemen u precies kent en waaruit uw behandeling precies bestaat. Evenmin wordt er een uitspraak gedaan over de oorzaak van deze problemen. In de verklaring van de verpleegster van het centrum waar u op heden verblijft, schrijft zij evenzeer dat zij nog geen verslag kreeg van de psychiater. Zij beschrijft enkel de medicatie die u neemt, de afspraken die u had bij uw psychiater en psycholoog en het gedrag dat u in uw centrum vertoont, maar hieruit kan evenmin iets worden afgeleid over de precieze aard van uw psychologische problemen of uw behandeling. Uit deze attesten kan bijgevolg niet worden afgeleid dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend of dat deze een verklaring zouden zijn voor de ongeloofwaardige verklaringen die u in het kader van uw asielverzoek aflegde. Uit deze documenten blijkt evenmin dat uw psychische toestand van dien aard zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 20.03.2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er voor het CGVS op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2017, p. 3 en 16-17). U bleef echter vasthouden aan uw eerdere verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België en waar uw familie op heden verblijft. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. In verband met uw taskara, de taskara van uw vader en het certificaat van de politie wordt opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. In verband met de enveloppen wordt dan weer opgemerkt dat dit document enkel aan toont dat u vanuit Afghanistan post bereikte, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. Het attest van uw school bewijst enkel dat u ongeletterd bent, hetgeen in deze beslissing evenmin dadelijk ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*De algemene zorgvuldigheidsplicht*”, alsook op een beoordelingsfout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een aantal kaarten van het district Mehtarlam (stuk 3), informatie in verband met aardbevingen (stuk 4), een e-mailbericht (stuk 5), een beschrijving van het Gulbahar Center (stuk 6) en medische documenten (stukken 7-9).

Met aan aangetekend schrijven van 3 mei 2019 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een aantal foto's genomen in Griekenland (stukken 1-6), een foto van een document van de International Organization for Migration (hierna: IOM) (stuk 7), foto's van zijn vader (stuk 8) en foto's van verzoeker met zijn broer (stuk 9) (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van het werk van zijn vader als arbaki. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn familie; (ii) hij niet aannemelijk maakt dat hij en zijn familie tot omstreeks de zomer van 2015 in het dorp Shamatay in het district Mehtarlam van de provincie Laghman hebben verbleven; (iii) zijn verklaringen over zijn problemen en deze van zijn vader met de taliban niet te rijmen zijn met de door hem voorgelegde dreigbrieven van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (iv) uit de door hem voorgelegde medische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet blijkt welke psychische problemen verzoeker ondervindt en dat deze problemen een invloed zouden hebben op (de geloofwaardigheid van) zijn verklaringen; en (v) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Vooreerst werd door de bestreden beslissing vastgesteld dat aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Shamatay in het district Mehtarlam van de provincie Laghman tot aan zijn vertrek in 2015 geen geloof kon worden gehecht. Zo blijkt verzoeker vooreerst verkeerdelijk aan te geven dat de mensen uit zijn dorp bij de verkiezingen van 2014 niet gingen stemmen in het dorp maar in het districtscentrum terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er 4 kiesbureaus waren in de moskee in het dorp. Verzoeker meent dat het niet redelijk is te verwachten dat hij kennis heeft over de verschillende kiesbureaus in het dorp aangezien er verschillende dorpen met de naam Shamati en Tarakheil in de buurt van elkaar op de kaart zijn terug te vinden.

Verzoeker slaagt er evenwel niet in de informatie van de commissaris-generaal - dat er vier kiesbureaus in het dorp - waren te ontkrachten. Er mag immers redelijkerwijze worden aangenomen dat indien verzoeker werkelijk in het dorp verbleef ten tijde van de verkiezingen hij zou geweten hebben dat de dorpingen de mogelijkheid hadden dicht bij huis te gaan stemmen in de lokale moskee in plaats van zich te begeven naar het ver gelegen districtscentrum. Het gegeven dat er verschillende dorpen in de buurt zijn met dezelfde naam wijzigt hier niets aan.

Met betrekking tot zijn gebrekkige kennis over de aardbevingen in zijn dorp verwijst verzoeker naar de regelmaat waarmee deze plaatsvinden. Verzoekers verklaring doet evenwel niets af aan de vaststelling dat hij, zoals hij zelf verklaarde, helemaal niets kan zeggen over aardbevingen in zijn beweerde regio van herkomst terwijl er zich in 2013 een zware aardbeving voordeed waarvan het episch centrum zich op een tiental km van de stad Mehtarlam bevond. Deze aardbeving die gevoeld werd tot in Pakistan en India heeft enorm veel schade veroorzaakt in Afghanistan. Indien verzoeker in 2013 aanwezig was in zijn beweerde regio van herkomst, zelfs indien wordt aangenomen dat hij in 2013 tijdelijk verbleef in Griekenland, mag worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van deze aardbeving minstens van de schadelijke gevolgen die zijn familie - die er toen beweerdelijk woonde - hiervan ondervonden zou hebben, *quod non*.

Dat verzoeker ten slotte, in acht genomen zijn jonge leeftijd op dat ogenblik, niet weet wie de burgemeester van Mehtarlam was ten tijde van zijn vertrek zou nog kunnen worden aangenomen. Dat verzoeker echter in tegenstelling hiermee dan weer wel probleemloos de namen van andere prominenten uit de regio van toen kan opsommen duidt ontegensprekelijk op het ingestudeerde karakter van de kennis die verzoeker wel kan aanbrengen.

Verzoeker verwijst nog naar zijn profiel van ongeschoolde minderjarige jongen uit een landbouwersfamilie doch gaat eraan voorbij dat het vaste rechtspraak is dat ook van een jeugdige persoon mag verwacht worden dat hij correct en oprecht kan antwoorden op een aantal elementaire vragen zoals zijn identiteit, afkomst en achtergrond. Ook de lage scholingsgraad vormt geen afdoende verklaring voor de lacunes in zijn kennis over de regio waar hij zijn hele leven beweert gewoond te hebben. Van een jeugdig persoon met een lage scholingsgraad mag immers verwacht worden dat deze kan antwoorden op een aantal kennisvragen, in het bijzonder deze die betrekking hebben op zijn onmiddellijke leefwereld, *quod non in casu*.

Gelet op deze vaststellingen slaagt verzoeker er in zijn verzoekschrift aldus niet in de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn recente herkomst uit het dorp Shamatay in het district Mehtarlam van de provincie Laghman te ontkrachten. Immers zoals hierna zal blijken doen de nieuwe verklaringen aangebracht in aan hetgeen hiervoor werd vastgesteld op geen enkele wijze afbreuk. Indien verzoeker in de aanvullende nota van 3 mei 2019 de chronologie van zijn vertrek wijzigt blijft hij bij zijn eerdere verklaring dat hij tot 2015 in zijn beweerde regio van herkomst verbleef met uitzondering van enkele maanden in 2013 toen hij in Griekenland verbleef.

2.3.2.3. In zijn aanvullende nota van 3 mei 2019 past verzoeker de verklaringen die hij aanhield zowel bij het Commissariaat-generaal als in zijn verzoekschrift aan. In deze nota verklaart verzoeker dat hij in 2013 een eerste keer alleen vertrokken is naar Europa zonder zijn familie. In Griekenland werd hij geregistreerd onder de naam Hamard. Verzoeker legt ter staving van zijn verblijf in Griekenland een aantal foto's neer. Op 1 oktober 2013 is hij met tussenkomst van IOM vrijwillig teruggekeerd naar zijn dorp in Afghanistan waar zijn familie nog steeds verbleef. Nadat verzoeker werd meegenomen door de taliban - naast de problemen die verzoekers vader ondervond omwille van zijn functie bij de Arbaki - besloot het gezin Afghanistan te verlaten. In Bulgarije is verzoeker gescheiden geworden van de rest van het gezin dat even later gedwongen zou gerepatriëerd zijn geweest naar Afghanistan.

2.3.2.4. Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt vooreerst ondermijnd doordat hij, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens twee gehoren op het Commissariaat-generaal én in onderhavig verzoekschrift bleef volharden in verklaringen die volgens de aanvullende nota niet (volledig) met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker die geen enkele aannemelijke verklaring biedt voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen heeft aldus een poging ondernomen de Belgische asielinstanties bewust te misleiden. Dat verzoeker op aanraden van derden binnen de Afgaanse gemeenschap zijn verblijf in Griekenland zou hebben verzwegen, kan niet overtuigen. Van verzoeker mag immers verwacht worden dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure van het land waar hij om internationale bescherming vraagt een waarheidsgetrouw relaas brengt. Verzoekers jeugdige leeftijd volstaat op zich evenmin om zijn eerdere leugenachtige verklaringen te verschonen. Ook verzoekers psychische problemen kunnen op zich niet het leugenachtig karakter van zijn eerdere verklaringen verschonen.

Uit geen enkele van de voorgelegde medische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stukken 7-9) blijkt immers dat verzoeker omwille van zijn psychische problemen geen waarheidsgetrouwe verklaringen zou kunnen afleggen. Dat verzoeker pas voor het eerst in zijn aanvullende nota van 3 mei 2019 stelt *“dat hij, tot zijn spijt, in het kader van zijn asielaanvraag niet de volledige waarheid verteld heeft”* en dat hij wenst *“duidelijkheid te scheppen over zijn daadwerkelijke traject van Afghanistan naar Europa alsook een aantal preciseringen aan te brengen in zijn asielrelaas”*, doet bijgevolg afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid en zet bovendien ook de geloofwaardigheid van zijn gewijzigde, nieuwe verklaringen op de helling.

2.3.2.5. Vervolgens dient vastgesteld dat aan verzoekers gewijzigde, nieuwe verklaringen in zijn aanvullende nota evenmin geloof kan worden gehecht.

Verzoeker voert aan dat hij in 2013 een eerste keer alleen van Afghanistan naar Europa kwam en dat hij een tijd in Griekenland verbleef. Uiteindelijk zou hij begin oktober 2013 vrijwillig met de hulp van de IOM zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Vervolgens zou hij na problemen met de taliban (de ontvoering van verzoeker en bedreigingen aan zijn vader omwille van diens werk als arbaki) in 2015 met zijn hele gezin opnieuw naar Europa zijn gereisd, waar hij in Bulgarije van zijn familie gescheiden geraakte. Verzoeker reisde alleen verder naar België. Intussen heeft verzoeker contact kunnen opnemen met zijn familie, die gedwongen werd gerepatriëerd naar Afghanistan en zich opnieuw in hun dorp van herkomst vestigde.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker in 2013 van Afghanistan naar Europa reisde. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij in oktober 2013 met de hulp van de IOM op vrijwillige basis terugkeerde naar Afghanistan. Immers, ter staving van deze terugkeer brengt verzoeker slechts een foto bij van een document van de IOM (aanvullende nota, stuk 7). Gelet op de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk, heeft een foto slechts een geringe bewijswaarde. Bovendien staat het document op naam van H.P. terwijl verzoeker verklaart dat hij P.T. heet. Daar verzoeker behalve foto's (zie evenwel *infra*) geen enkel ander stuk bijbrengt ter staving van zijn verblijf in Griekenland, hoewel hij in zijn aanvullende nota beweert dat hij er een verblijfsdocument met een geldigheid van één maand kreeg, is zijn verklaring dat hij in Griekenland een valse naam zou hebben gebruikt slechts een blote bewering. Dit klemmt des te meer daar de handtekening aangebracht op het document van IOM niet overeenstemt met verzoekers handtekening zoals deze voorkomt op meerdere documenten die hij in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming ondertekende (administratief dossier; stukken 32 en 33). De foto van verzoeker met zijn jonger broertje die zou genomen zijn na zijn terugkeer uit Europa vormt dienaangaande evenmin een bewijs gelet op de mogelijkheid tot het in scène zetten van omstandigheden naar plaats en tijd.

Ook de door verzoeker aangehaalde reden aan de basis van zijn vrijwillig vertrek naar Afghanistan kan geenszins overtuigen. In zijn aanvullende nota stelt verzoeker dienaangaande als volgt: *“Vanuit dit laatste centrum heeft verzoeker, uit angst zijn hele leven in detentie te moeten doorbrengen en volledig verstoken van ook maar de minste informatie over zijn situatie, een aanvraag voor vrijwillige terugkeer ingediend.”* Er kan immers in redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoeker in Griekenland zijn hele leven in detentie zal moeten doorbrengen en bovendien nergens informatie zal kunnen verkrijgen over zijn (verblijfs)situatie. Indien verzoeker werkelijk begin oktober 2013 met de hulp van de IOM vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde en geloofwaardige verklaringen zou afleggen over de reden van deze vrijwillige terugkeer en dat hij deze terugkeer zou staven aan de hand van authentieke documenten, *quod non*.

De foto's van verzoeker in Griekenland en met zijn broer (aanvullende nota, stukken 1-6 en 9) doen aan het voorgaande geen afbreuk. Hoger werd reeds gewezen op de geringe bewijswaarde van foto's wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk. De foto's van verzoeker in Griekenland kunnen hooguit aantonen dat verzoeker in Griekenland verbleef, maar bevatten verder geen enkele informatie over verzoekers verblijfssituatie aldaar en evenmin over de naam die hij er zou hebben gebruikt. Bovendien blijkt uit deze foto's allermindst dat hij gedurende zijn hele verblijf in Griekenland in detentie zou verbleven hebben. De foto's met verzoekers broer kunnen eender waar en eender wanneer zijn genomen en volstaan dan ook geenszins om verzoekers beweerde terugkeer naar Afghanistan in 2013 en/of zijn verblijf aldaar tot 2015 alsnog aannemelijk te maken.

2.3.2.6. De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde (vrijwillige) terugkeer van Griekenland naar Afghanistan begin oktober 2013 wordt verder ondermijnd daar aan de beweerde feiten die zich na deze beweerde terugkeer in Afghanistan zouden hebben voorgedaan evenmin geloof kan worden gehecht.

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn aanvullende nota:

"Hij is teruggekeerd naar zijn dorp, waar zijn familie nog steeds verbleef (stuk 9).

De veiligheidssituatie in zijn dorp bleef evenwel precair. De taliban was er nog steeds actief en zeer aanwezig. De druk op jongens om zich aan te sluiten was groot. Regelmatig werden jongens uit de buurt gedwongen gerekruteerd.

Nadat hij ongeveer anderhalf jaar terug in zijn dorp was, en hij ongeveer 15 jaar oud was, werd verzoeker zelf gevangen door de taliban.

Wat dit betreft stelt verzoeker dat zijn verklaringen in het kader van de interviews op het CGVS in grote mate overeenkomen met de realiteit.

Verzoeker is zelf omstreeks zijn 15^e meegenomen door de taliban, en gedurende enkele dagen vastgehouden. Hij is erin geslaagd te ontsnappen, maar werd tijdens zijn vlucht geraakt door een kogel in het been. Hij slaagde er evenwel in verder te lopen en de bewoonde wereld te bereiken. Hij werd overgebracht naar het ziekenhuis van Markas, een stadje in de buurt, waar de kogel uit zijn been werd verwijderd.

Dit incident kwam bovenop de problemen die verzoekers vader kende als lid van de Arbaki – dit element is wel effectief naar waarheid, en verzoeker beschikt over een aantal foto's van zijn vader die dit bewijzen (stuk 8).

Verzoekers eerdere verklaringen dat de familie dreigbrieven zou hebben ontvangen omwille van het beroep van zijn vader, zijn evenwel een overdrijving van de daadwerkelijke problemen die verzoekers vader omwille van zijn beroepsactiviteiten ondervond.

Naar aanleiding van bovenstaande problemen heeft de hele familie in 2015 besloten om Afghanistan te ontvluchten."

Waar verzoeker wijst op de algemene (veiligheids)situatie in zijn dorp, met de taliban die de jongens onder druk zetten om zich bij hen aan te sluiten, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds melding maakte van het ontvoeren van jongens door de taliban maar dat hij er niet in slaagde een concreet voorbeeld te noemen van jongens die door de taliban zouden zijn ontvoerd (gehoorverslag CGVS 20 maart 2017 (hierna: gehoor I), p. 5 en gehoorverslag CGVS 29 november 2017 (hierna: gehoor II), p. 13). Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift nog opmerkt dat hij ook de namen van zijn vrienden niet kent, kan enkel worden vastgesteld dat dit een ongeloofwaardige *post-factum* verklaring betreft. Aangezien verzoeker voorhoudt zelf te zijn ontvoerd door de taliban, kan minstens worden verwacht dat hij zich informeert over andere jongens uit zijn dorp die beweerdelijk hetzelfde lot zouden hebben ondergaan.

Verder dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij door de taliban werd meegenomen, dat zij hem met een mes in zijn rug staken en dat zij hem vervolgens voor zijn huis hebben afgezet (gehoor I, p. 11). In zijn aanvullende nota beweert verzoeker echter dat hij in zijn been werd geraakt door een kogel nadat hij aan de taliban wist te ontsnappen. Niet enkel zijn deze verklaringen onderling tegenstrijdig, de beweerde kogel in het been valt niet te rijmen met de medische documenten die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt en die handelen over een messteek in de rug (stukken 8 en 9). De bewering in de aanvullende nota dat *"Wat dit betreft stelt verzoeker dat zijn verklaringen in het kader van de interviews op het CGVS in grote mate overeenkomen met de realiteit."* volstaat op zich niet teneinde deze tegenstrijdigheden te verschonen.

Gezien het voorgaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde ontvoering door de taliban.

In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers vader als lid van de arbaki, kan worden aangenomen dat de taliban in het algemeen vijandig staan tegenover de arbaki. Doch, uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018 blijkt dat het louter behoren tot een risicoprofiel, *in casu* familieleden van personen die samenwerken met de Afghaanse overheden, op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken aangezien rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval. *In casu* wijst verzoeker er in zijn aanvullende nota op dat zijn eerdere verklaringen dat de taliban dreigbrieven zouden hebben bezorgd omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de arbaki *"een overdrijving van de daadwerkelijke problemen"* zijn. Er is *in casu* dan ook niet langer sprake van enig concreet element waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker en/of zijn familie persoonlijk werden gevangen door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de arbaki. De foto's van verzoekers vader (aanvullende nota, stuk 8) kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Naast de hoger vermelde relatieve bewijswaarde van foto's, dient erop gewezen dat uit deze foto's, voor zover ze werkelijk verzoekers vader afbeelden en voor zover zijn vader werkelijk lid was van de arbaki, enkel aantonen dat de persoon op de foto

verwondingen opliep doch niet wat hiervan de oorzaak was of in welke omstandigheden deze werden opgelopen. Ten overvloede dient erop gewezen dat, in zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de beweerde bedreigingen vanwege de taliban omwille van het werk van verzoekers vader bij de arbaki, *quod non*, verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat zijn vader intussen is gestopt met zijn werkzaamheden voor de arbaki zodat de oorzaak van de beweerde bedreigingen ondertussen is weggevallen.

Gezien het voorgaande maakt verzoeker allerminst zijn beweerde problemen en deze van zijn familie in Afghanistan in oktober 2013 aannemelijk, hetgeen op zich eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze beweerde terugkeer.

2.3.2.7. Vervolgens dient erop gewezen dat aan de beweerde gedwongen repatriëring van verzoekers familie van Bulgarije naar Afghanistan en hun hervestiging in hun dorp van herkomst evenmin geloof kan worden gehecht.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel authentiek stuk voorlegt dat deze repatriëring zou kunnen staven. Indien verzoekers familie werkelijk gedwongen zou zijn gerepatriëerd van Bulgarije naar Afghanistan, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij hierbij officiële documenten hebben ontvangen en, aangezien verzoeker stelt dat hij (opnieuw) contact heeft met zijn familie, dat verzoeker deze stukken kan voorleggen, *quod non*.

Dit klemmt des te meer daar het niet aannemelijk is dat verzoekers familie ingeval van terugkeer naar Afghanistan zich gewoon opnieuw in hun dorp van herkomst zouden vestigen en dit louter omdat zij elders in Afghanistan geen familieleden zouden hebben en nooit elders hebben gewoond. Indien verzoeker en zijn familie in 2015 werkelijk Afghanistan zouden zijn ontvlucht omwille van problemen met de taliban, en verzoekers familie vervolgens gedwongen zou zijn gerepatriëerd naar Afghanistan, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich elders in Afghanistan zouden hebben gevestigd. Het loutere feit dat zij nergens anders familieleden hebben en dat zij nooit elders in Afghanistan hebben gewoond, volstaat in het licht van de beweerde bedreigingen vanwege de taliban niet om te verklaren waarom verzoekers familie het risico zou nemen om zich toch opnieuw in hun dorp van herkomst te vestigen. Verzoeker wijst er in zijn aanvullende nota immers zelf op dat zijn vader, hoewel hij gestopt zou zijn met zijn werkzaamheden bij de arbaki, *“uitermate voorzichtig [is] in het dagelijks leven”*.

Ondanks de wijzigingen die verzoeker middels zijn aanvullende nota aan zijn eerdere verklaringen aanbrengt, dient tevens te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing reeds terecht motiveerde dat verzoekers verklaringen over zijn familie ongeloofwaardig zijn:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over uw familie. U stelde dat u in Bulgarije van uw familie gescheiden raakte en dat u vervolgens niets meer van of over hen hebt vernomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 3 en 7 en zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 7). U stelde dat u geen telefoonnummer hebt waarop u uw ouders kunt bereiken (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 3 en 7). Nochtans was de GSM van uw moeder in uw bezit toen u uw familie kwijtraakte en contacteerde u, nadat u in België was aangekomen, via deze telefoon N.M., een vriend van uw vader die in Afghanistan woont (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Deze vriend stuurde u de documenten die uw vader voor jullie vertrek bij hem had achtergelaten om ze later, bij jullie aankomst in Europa, naar hem op te sturen (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Gelet op het feit dat uw vader van plan was om zelf contact op te nemen met N.M. en zo zijn documenten te verkrijgen is het vreemd dat u in het kader van uw eerste interview voor het CGVS verklaarde dat u sinds het verkrijgen van uw documenten geen contact meer hebt opgenomen met N.M. om te vragen of hij al iets van uw familie heeft vernomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u via deze persoon nieuws over uw familie zou trachten te vernemen, zelfs als contact met hem u zoals u aangeeft verdrietig zou maken (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Toen u ruim een half jaar later nogmaals werd gevraagd of u inmiddels nog contact hebt gehad met N.M., stelde u dat u met hem geen contact meer had gehad omdat zijn nummer in uw telefoon zat die inmiddels kapot is gegaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 8). Ermeë geconfronteerd dat zijn nummer op de envelop staat die u in het kader van uw vorige interview had getoond, liet kopiëren en vervolgens mee terug naar huis nam, stelde u dat u niet kunt lezen (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 8). Nochtans had u zelf tijdens uw eerste interview nog verklaard dat u het nummer van N.M. had op de envelop (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Het feit dat u dergelijke tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het contact tussen u en N.M., volgens uw eigen verklaringen de enige link tussen u en uw vermiste ouders, doet ernstig twifelen aan uw verklaringen met betrekking tot het lot van uw familie.

Daarenboven wist u tijdens uw eerste interview voor het CGVS niet waar deze N.M. precies woont in Laghman (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). In het kader van uw tweede interview voor het CGVS kon u zich blijkbaar wel te herinneren dat deze man in Qarghayi woont, omdat dit zo in de papieren zou vermeld staan volgens mensen in uw centrum (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.11.2017, p. 9). Nochtans stelde u dat hij een dichte vriend was van uw vader en dat ze als broers voor elkaar waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 7). Het is dan ook vreemd dat u zelf niet met zekerheid zou weten waar deze man, met wie u in België zelf contact hebt opgenomen en die u vanuit Afghanistan post bezorgde, verblijft. Bovendien wordt opgemerkt dat de afzender van de envelop waarmee uw documenten hier in België bereikten, N.M., een adres in Kaboel bleek te hebben opgegeven.

Ook wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat de plannen van uw familie bij jullie vertrek uit Afghanistan zouden geweest zijn. Zo stelde u voor de DVZ dat u en uw ouders het plan hadden opgevat om naar Engeland te gaan (zie verklaring DVZ dd. 13.05.2016, punt 27). Voor het CGVS verklaarde u echter niet te weten waar uw ouders naartoe wilden gaan en stelde u dat ze misschien naar Frankrijk, België of elders wilden gaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.03.2017, p. 3).

De vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegt over contacten met uw familie en uw pogingen om deze te herstellen, dat u over slechts weinig informatie beschikt over de man die uw vader dermate vertrouwde om hem alle documenten toe te vertrouwen, dat deze vertrouwenspersoon blijkbaar banden heeft met de Afghaanse hoofdstad Kaboel en dat u geen idee heeft over de plannen van uw familie bij jullie vertrek uit Afghanistan ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de manier waarop u uw familie zou zijn kwijtgeraakt en wordt besloten dat u niet bereid bent om de Belgische asielinstanties een zicht te bieden op waar uw familie verblijft en met welke Afghaanse regio zij banden heeft."

Inzake het verweer dienaangaande in het verzoekschrift repliceert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht als volgt:

"Verzoeker stelt verder dat, wat betreft zijn gebrekkige kennis over N.M. en de nalatigheid om via deze laatste trachten te weten te komen waar zijn familie zich momenteel bevindt, het CGVS een beoordelingsfout heeft gemaakt. Volgens de verklaringen van de voogd (stuk 5) behoren het telefoonnummer en het adres (stuk 6) op de enveloppe toe aan een postkantoor in Kabul. Verweerder antwoordt hierop door in hoofdorde te verwijzen naar verzoekers eigen verklaringen. Tijdens zijn eerste interview heeft verzoeker immers zelf verklaard dat het nummer op de enveloppe dat van N.M. is (CGVS d.d. 20 maart 2017, p. 7). Waar verzoeker nu aanvoert dat dit nummer niet van N.M. is en hij dus niet meer over dit telefoonnummer beschikt, merkt verweerder op dat het wederom gaat om een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over zijn familie en netwerk in Afghanistan. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker over het adres van N.M. beschikt (Verzoekschrift d.d. 26 januari 2018, p. 11: "de binnen enveloppe vermeldt wel het adres van N.M. in Qarghayi"). De motivering in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn netwerk in Afghanistan en hij nagelaten heeft contact te zoeken met zijn familie, blijkt bijgevolg overeind."

Verzoeker laat in zijn aanvullende nota na in concreto uiteen te zetten wanneer en op welke wijze hij contact opnam met zijn familie. Hoe dan ook geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring voor de tegenstrijdigheden met betrekking tot het (al dan niet) in contact kunnen komen met zijn familie. Verzoeker verklaarde bij het Commissariaat-generaal immers dat hij geen telefoonnummer had waar hij zijn ouders kon bereiken zodat hij ieder contact met zijn familie verloor nadat ze van elkaar gescheiden werden in Bulgarije terwijl hij in de aanvullende nota verklaart dat hij na Bulgarije terug in contact is gekomen met de familie. Hoe en in welke omstandigheden verzoeker dan toch contact kon opnemen met zijn familie wordt verder niet toegelicht.

2.3.2.8. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

De voorgelegde taskara van verzoeker, de kopie van de taskara van zijn vader en het certificaat op naam van zijn vader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) bevatten geen elementen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker in 2013 vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan, dat hij en/of zijn familie er persoonlijk werden gevisieerd door de taliban en/of dat verzoekers familie gedwongen zou zijn gerepatriëerd van Bulgarije naar Afghanistan. Dienaangaande dient er bovendien op gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

De voorgelegde dreigbrieven van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) ontberen iedere bewijswaarde vermits verzoeker dienaangaande in zijn aanvullende nota zelf toegeeft dat dit *“een overdrijving van de daadwerkelijke problemen”* betreft. De aan het verzoekschrift toegevoegde kaarten en informatie in verband met aardbevingen (stukken 3 en 4) bevatten evenmin elementen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker in 2013 vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan, dat hij en/of zijn familie er persoonlijk werden geviséerd door de taliban en/of dat verzoekers familie gedwongen zou zijn gerepatriëerd van Bulgarije naar Afghanistan. Het aan het verzoekschrift toegevoegde e-mailbericht van zijn voogd en de beschrijving van het Gulbahar Center (stukken 5 en 6) kwamen hoger reeds aan bod. Hetzelfde geldt voor de bij de aanvullende nota gevoegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 12). Wat betreft verzoekers medische/psychische problemen, dient vastgesteld dat uit geen van de voorgelegde attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stukken 7-9) blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen. In zoverre in deze attesten wordt gesteld dat verzoeker een wonde heeft die het resultaat kan zijn van een messteek, dient erop gewezen dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. In zoverre het vaststaat dat verzoeker een wonde heeft opgelopen door een messteek, wordt hiermee geen uitspraak gedaan over de omstandigheden waarin deze messteek zou hebben plaatsgevonden. Dit klemt des te meer daar hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt waar hij het eerder had over een messteek en hij het in zijn aanvullende nota heeft over een kogel in het been.

2.3.2.9. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Verzoeker blijft - met uitzondering van zijn verblijf van enkele maanden in Griekenland in 2013 - vasthouden aan zijn ongeloofwaardig bevonden verblijf in Shamatay in het district Mehtarlam tot 2015. Door leugenachtige verklaringen af te leggen over zijn verblijf in zijn beweerde regio van herkomst tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België alsook over het vertrek en actueel verblijf van zijn ouders schiet verzoeker op ernstige wijze tekort in de medewerkingsplicht die op hem rust. Door over al deze elementen tegenstrijdige en onwaarachtige verklaringen af te leggen biedt verzoeker immers geen zicht op van waar en wanneer hij vertrokken is uit Afghanistan, noch op de verblijfplaatsen waar hij voor zijn komst naar België verbleven heeft, noch waar zijn familie actueel verblijft.

2.3.10. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele

bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. De verwijzingen naar mensenrechtenrapporten in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en regio van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio of land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker onder het kopje "*Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus*" refereert aan zijn profiel van niet-begeleide minderjarige met zware psychische problemen kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoeker die verklaart geboren te zijn op 31 december 2000 ondertussen meerderjarig is. In de mate verzoeker nog verwijst naar zijn psychische problemen kan worden verwezen naar de specifieke procedure inzake medische problematiek.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER